

ΜΕΤΑ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκη-
νῆς τοῦ Vaudeville ἐν Παρισίοις ὁ Κατήφορος,
(La pente douce), δρᾶμα τετράπρακτον τοῦ Φερνάν-
δου Βανδερέμ. Ἡ ὑπόθεσις του ἔχει ὡς ἐξῆς: Ἡ κυρία
Γενεβιέθη Βρεσσόν καὶ ὁ Πέτρος Κλαράνς ἀγαπῶν-
ται, ἀλλ' ἀντίστανται κατὰ τοῦ ἐρωτικοῦ πειρασμοῦ,
διότι εἶνε ἐντιμοὶ χαρακτήρες καὶ διότι εὐλαβοῦνται
καὶ οἱ δύο πολὺ τὸν Γεώργιον Βρεσσόν, σύζυγον τῆς
Γενεβιέθης, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄξιος πολλῆς ἐκτιμήσεως.
Ἄλλ' ἡ ἀντίστασις των δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ παρατληθῆ
διὰ παντός καὶ ἰδοὺ ὅτι μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὠθου-
μένους ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως, τοὺς παρασύρει
ὁ κατήφορος, αὐτοὺς καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνει-
δήσεως καὶ τὰ ὄραϊά των ὄνειρα. Ὁ Πέτρος Κλαράνς
θέλει ἐν ἀρχῇ ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς Γενεβιέθης, ἀλλ'
ὁ ἔρωσ μαῖλλον ἢ ἡ ἀναβολὴ ἀποστολῆς εἰς Ἀφρικὴν,
τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποφασίσει νὰ συμμετάσχη, τὸν κρα-
τεῖ ἐν Παρισίοις. Ἀποφασίζουσι τότε ἡ Γενεβιέθη καὶ
ὁ Πέτρος νὰ εἴπουν τὰ πάντα εἰς τὸν Βρεσσόν, νὰ
εἴπουν ὅτι ἀγαπῶνται, ὅτι ἀνῆκουν ὁ εἰς εἰς τὸν
ἄλλον διὰ παντός. Ὁ Πέτρος ἀρχίζει νὰ λέγη τὴν
ἀποκαλυπτήριον φράσιν, μίαν ἀπὸ τὰς φράσεις ἐκεί-
νας τὰς διαφορουμένας, τὰς δοκιμαστικάς, αἱ ὁποῖαι
μοιραίως ἐκφέρονται εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Τὴν
φράσιν ταύτην ὁ σύζυγος ἐκλαμβάνει ὑπὸ τὴν καθη-
συχαστικὴν τῆς ἔννοιαν. Εἶχε νομίσει πρὸς στιγμὴν
τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν φίλον του ἐνόχους, τοὺς
διαβλέπει ἄθώους, καὶ ἐκβάλλει τοιαύτην κραυγὴν
χαρᾶς, ὥστε ὁ Πέτρος ἀπομένει ἄναυδος καὶ κατόπιν
βλέμματός τοῦ ὁποῖον ἀνταλλάσσει μετὰ τῆς Γενεβιέθης
καθησυχάζει ἐντελῶς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος δὲν ζητεῖ ἢ νὰ
ζήσῃ διατηρῶν τὴν πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὸν φίλον
ἐμπιστοσύνην του. Οἱ δύο ἐρασταὶ ἀναγνωρίζουσι
περιλύτως τὴν ἀνάγκην τοῦ ψεύδους. Ὁπισθοχωροῦν
πρὸ τῆς συμφορᾶς τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπέφερον διὰ μιᾶς
μόνης λέξεως, θὰ μιμηθοῦν τοὺς λοιποὺς ἐραστάς,
θ' ἀκολουθήσουσι ἕως τέλους τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ὁποῖαν
τοὺς ὤθησεν ἡ εἰμαρμένη. Ὁ βουλόμενος ἄς ψέξη
αὐτοὺς ἐν ὀνόματι τῆς ἀπολύτου ἀληθείας καὶ τῆς
ἀκάμπτου ἠθικῆς, ὁ δραματοουργὸς παρουσιάζει αὐτοὺς
ἀπλῶς ἀνικάνους νὰ δημιουργήσουσι τὴν δυστυχίαν,
ὑποκύπτοντας εἰς τὸν κοινωνικὸν νόμον τῆς ὑποκρι-

σίας, ἀρκουμένους εἰς τὸ μέτριον διὰ νὰ μὴ ἐπιβάλουν
τὸ χεῖρον.

ΙΣΩΣ εἰς τὴν μνήμην τινῶν μένει ἀκόμη ἡ ἐνθύμη-
σις τῆς μικρᾶς κορασίδος μὲ τὴν ἐκφραστικὴν μορ-
φήν καὶ τὴν ἀφθογγὴν κόμην, τῆς ὁποίας τὸ πρόωρον
προσὸν τῆς ἀπαγγελίας ἐπροξένει τόσην ἐντύπωσιν εἰς
οἰκογενειακοὺς ὁμίλους καὶ εἰς εὐρύτερας κάποτε
συναθροίσεις. Ἡ κορασίς ἐκείνη ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰς

Ἀθήνας, ἐπῆγεν εἰς ἄλλην χώραν, εἰς ἐν τῶν μεγα-
λειτέρων κέντρων τῆς Τέχνης· θὰ ἦτο ἁμαρτία
ν' ἀπολεσθῆ ἢ ἔξοχος ιδιοφυΐα, καὶ εὐτυχῶς δὲν
θ' ἀπολεσθῆ. Ἴδου τί γράφει περὶ τῆς νεαρᾶς Ἑλλη-
νοπούλας ἡ παρισινὴ ἡφμερίς Ζιλβλάς. «Εἰς τὰς
ἐτησίας ἐξετάσεις τῆς Κυρίας Ροζέ, τῆς ἐξαιρέτου
καθηγητρίδος τῆς ἀπαγγελίας, διεκρίθη ἰδίως ἡ δεσποινίς
Κόριννα Παπαθιέρου, κόρη δεκατριῶν ἐτῶν, πλή-
ρης θαυμασίου ταλάντου καὶ προωρισμένη διὰ λαμ-
πρὸν μέλλον· συνεκίνησε τὸ ἀκροατήριον διὰ τῆς
ὄραϊας ὑποκρίσεως μεθ' ἧς διηρμήνευσε τὸ πρόσω-
πον τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρχ. Ἡ θερμὴ καὶ παλλομένη
φωνὴ τῆς, τὸ ἄπταιστον τοῦ τονισμοῦ, ἡ καθαρότης
τῆς ἀπαγγελίας, ἡ ἐκφραστικὴ καλλονὴ τῆς ἀπέδω-
καν θαυμασίως τὴν ἡρωϊκὴν γλυκύτητα τῆς Αὐρη-
λιανῆς Παρθένου».